

ในสามบทต่อไปนี้จะได้ศึกษาเรื่องประกันแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นการรับรองโดยบุคคลเองหรือโดยบุคคลนำทรัพย์สินของตนมารับรองกับเจ้าหนี้ว่า หากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ ให้เจ้าหนี้บังคับชำระหนี้จากบุคคลผู้รับรองนั้นหรือ จากทรัพย์สินของบุคคลผู้นำทรัพย์สินมารับรองไว้ได้

เราสามารถจำแนกประกันแห่งนี้ออกได้ 2 ประเภทคือ ประกันด้วยบุคคล ซึ่งมีชื่อตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่า คำประกันอันได้จัดไว้เป็นบทที่ 14 และประกันด้วยทรัพย์สินซึ่งมีชื่อตามกฎหมายว่า จำนอง และจำนำ ดังจะจัดไว้เป็นบทที่ 15 และ 16 ตามลำดับ

1. สาระสำคัญเบื้องต้นของ "คำประกัน"

มาตรา 680 ได้บัญญัติให้ความหมายของคำว่าคำประกันว่า "อันว่าคำประกันนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลภายนอกคนหนึ่ง เรียกว่าผู้ค้ำประกัน ผูกพันตนต่อเจ้าหนี้คนหนึ่งเพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นั้น อนึ่ง สัญญาคำประกันนั้น ถ้ามิได้มีหลักฐานเป็นหนังสืออย่างใดอย่างหนึ่ง ลงลายมือชื่อผู้ค้ำประกันเป็นสำคัญ ท่านว่าจะฟ้องร้องให้บังคับคดีหาได้ไม่"

จากกฎหมาย นี้เราสามารถแยกแยะสาระสำคัญเบื้องต้นได้ดังนี้

1) สัญญาคำประกันเป็นสัญญาระหว่างเจ้าหนี้กับผู้ค้ำประกัน

